

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 11)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, thứ Ba 13/4/1971**

Chiều nay bắt đầu dạy cho trường âm nhạc Bach. Mở đầu là những giờ *sofêge* với ba người thanh niên cỡ tuổi tôi nhưng ngồi học chăm chỉ như những cậu nhỏ. Tôi nghe âm thầm hăng hái khi nghĩ mình đang khởi sự xây dựng một tương lai cho Noel. Chiều nay nhọc nhằn nhưng thấy rất nhiều phấn khởi trong tim.

Tuy vậy, lúc 8 giờ tối, tan buổi dạy, từ Nguyễn Thông đi bộ về nhà sao lại thật buồn đến muôn bật khóc theo nỗi cô đơn phải đối đầu quá sớm. Hình ảnh Sơn trở về rõ nét. Tình yêu cho Sơn vẫn còn, trái tim thổn thức từng hồi. Sự đau đớn dồn nén hai ngày qua như được dịp nổ tung khi một mình đối diện với chính nội tâm.

Hai ngày, tôi cười đùa bình thản, nói cùng mọi người trong nhà rằng đã lãng quên Sơn. Hai ngày, tôi tưởng ngoài lòng thù oán, trong tôi không còn tình cảm nào khác... Nhưng không đúng. Trên con đường Yên Đổ có nhiều mảng tôi âm u, đi chậm

từng bước, mới hiểu rằng hai ngày qua, tôi đã khoác lên mình cái mặt nạ kiêu hãnh giả dối. Chỉ bấy giờ nổi đau trầm lắng, mới nhìn thấy rõ sự dang dở của đời mình mà chết lặng trái tim. Thật là tuyệt vọng!

***/ Sài Gòn, thứ Tư 14/4/1971**

Mang ý nghĩ kỳ cục, tôi viết cho cô Lâm, người yêu cũ của Sơn. Không ý thức rõ được tầm vóc của việc làm này nhưng nghe thật thích thú trong ý nghĩ "*Tôi đang cởi bỏ được cho mình cái ám ảnh về Sơn.*"

Thứ Tư 14/4/1971

Thưa cô Lâm,

Tôi hân hạnh được giới thiệu với cô rằng tôi chỉ là người vợ Sơn một cách bất đắc dĩ. Nên, sau những tháng ngày chung sống tẻ nhạt với một đứa con, tôi nhận thấy Sơn không hề yêu và cần tôi. Hình ảnh may mắn chiếm ngụ quả tim Sơn chỉ là cô. Và tôi mừng cho cô.

Thú thật, dạo trước tôi có buồn phiền ít nhiều theo điều ấy. Chỉ vì đứa con mà tôi phải là như vậy. Nhưng giờ thì không. Dù hết lòng thương con, tôi vẫn cứ cứng rắn chấm dứt tình trạng tay ba này để khỏi khổ lụy cho tất cả về sau.

Tôi biết Sơn không quên được hình ảnh xinh đẹp của cô. Nếu cứ tiếp tục sống chung thì với riêng tôi chỉ là dằn vặt. Vì vậy, tôi quyết định trả Sơn lại cho cô. Đây không phải là một hy sinh gì cả mà chỉ là điều nói lên sự bó tay thất bại của một con người sau khi đã cố gắng làm một việc quá sức mình.

Cô còn trẻ đẹp; đó là điểm chính yếu Sơn cần nơi một người yêu, người vợ. Hãy ráng giữ lấy sắc đẹp, và tôi tin cô sẽ thành công hơn tôi trong sự xây đắp cùng Sơn. Anh ấy yêu cô và vẫn còn tha

thiết yêu cô đến nỗi dễ dàng để chết đi hình ảnh người vợ 22 tuổi và đứa con chưa đầy hai tháng tuổi. Dù sao đó cũng là phần số mẹ con tôi. Có một điều cô yên tâm là chúng tôi chưa lập hôn thú và đã chám dứt nhau trước sự bằng lòng của hai gia đình.

Chào cô, (Thu Vân).

***/ Thư viết cho Sơn.**

Sài Gòn, Chủ nhật 18/4/1971

Sơn yêu dấu,

Bây giờ thì em hiểu rằng mình nên cương quyết rút lui khỏi cuộc đời tình cảm của Sơn. Tâm tư em lặng chết theo ý nghĩ này, nhưng **không còn chọn lựa nào khác**. Sự đau khổ thất vọng đã hành hạ em không ít trong mấy ngày qua khi từ Nha Trang trở về. Những lúc ăn, ngủ, dạy học, và nhất là những lúc ôm Noel vào ngực, trái tim em thổn thức không ngớt. Khóc cho đời mình nát tan thì ít mà khóc cho đứa con bất hạnh thì nhiều.

Em không có gì oán trách nếu trong quá khứ đã từng nhận chịu mọi đau khổ từ Sơn; cũng chẳng buồn phiền nếu ngày nay Sơn vẫn tiếp tục dìm chết em trong cái hố tuyệt vọng. Riêng ý nghĩ “định mệnh mình sớm tỏ điều toi tả” vẫn dày vò em, và điểm quan trọng là “làm sao để ngoi đầu lên khỏi hố ấy”.

Sơn yêu dấu,

Thật sự, dù đã nhiều lần khóc một mình theo chuyện cái thai giấu diếm nhưng chưa hề một lần em nghĩ đến điều muốn trời buộc trách nhiệm vào Sơn. Vậy thì có sao Sơn lại dừng bước bên em một cách tự ý? Để rồi mấy tháng cuối cùng ở Trương Tấn Bửu, đóng vai người chồng bất đắc dĩ, Sơn

càng gieo đau đớn hơn cho em bởi những ngày đêm bỏ em cô độc, bởi những lá thư viết cho cô Lâm mà Thương Đế run rủi cho em tìm thấy...

Tất cả những nỗi này, em đều thông minh thấu suốt ngọn ngành của nó nhưng lại kiêu hãnh vô cùng để không hề một lần mở miệng van xin tình cảm và lòng thương xót của Sơn hay gia đình Sơn.

Dẫu vậy em vẫn không có can đảm thoát đi như cá chát sẵn sàng rũ bỏ trong cái ý thức tự do tuyệt đối luôn được em đặt lên hàng đầu đời sống. Tại sao? Chỉ là vì đứa con sắp chào đời. Em không dám đặt lòng kiêu hãnh riêng lên trên số phận đứa bé, không dám hy sinh hạnh phúc của con bằng tự ái riêng mình. Do đó mà trong những tháng ngày sống cạnh nhau, luôn luôn em cúi đầu ôm giữ mọi khổ đau với không một lời oán trách.

Một chiều, sau khi sanh được ba ngày, Sơn trở về từ chuyến bay kẹt lại ngoài Đà Nẵng, mệt mỏi bơ phờ vì con đi tả, vậy mà vẫn viết được vào sách em những lời mở đầu cho một lá thư:

"Sàigòn, thứ Hai 1/2/1971

Linh yêu dấu... "

để rồi mệt quá, Sơn không tiếp tục được. (Linh đây có phải là cô vũ nữ Jannine mà Sơn từng đề cập dạo còn ở Trương Tấn Bửu?) Khi ấy em thật chết cả lòng, tưởng như có thể ngất đi vì sức còn quá yếu. Có lẽ Sơn cũng đo lường được sự cố gắng chịu đựng dường nào của em trên sự kiện vừa nói? Chịu đựng, để một ngày cho dấu mắt nhau thì em cũng chẳng còn gì ân hận trong tim.

Tuy nhiên, sự tàn nhẫn không phải chỉ là như thế. Sau những ngày mong ngóng tin Sơn để rồi vào sáng thứ Hai 22/2/1971, lá thư (Sơn viết ở

Dục Mỹ thứ Tư 17/2/1971) đã đến với em y hệt một liều thuốc khoẻ sau 24 ngày sanh.

Vậy mà hôm **thứ Bảy 10/4/1971** vừa qua ở Nha Trang, em mới hiểu rằng, lá thư gửi em chỉ là những lời lập lại từ lá thư gửi cùng ngày cho cô Lâm, một người đàn bà hiện đang có chồng, thêm với những câu hỏi tiếc:

"(...) Đêm nay, anh nhớ thương với với về Lâm. Giấc ngủ khó đến khi nghĩ tới Lâm nhiều quá. Lâm thật ác độc với anh. Anh muốn viết thêm nhưng đêm đã khuya, anh đi ngủ. Cầu xin ơn trên giữ gìn chúng mình mãi trong vòng tay của nhau. Anh, Sơn."

Sơn không còn cách nào nhẹ nhàng hơn để giết em sao? Chiều hôm ấy, từ nhà chị Thành trở về, tình cờ đọc được bản nháp lá thư này Sơn để rơi lại trong cuốn sách em với hai biên lai thư bảo đảm, một đề tên em, một cô Jaynale Lâm, gửi cùng ngày thứ Năm 18/2/1971, em thấy chết lặng vì đau khổ quá mức. Tay chân lạnh ngắt và cả thân hình chỉ chực ngã quỵ, vậy mà em đã phải cố gắng kèm lại không dám tỏ lộ chút nào cho Kiều My thấy rằng Sơn đã làm đau đớn xiết bao cho em!

Từ Sơn, tất cả mọi xây đắp của em đã bị chà đạp. Đêm vắng một mình, em ngồi ủ rũ nơi ngưỡng cửa ngôi nhà 7B Quang Trung, suy nghĩ mông lung. Em tự đặt với mình câu hỏi, "Không phải em, cũng chẳng Noel, mà chỉ cô Lâm mới là người được Sơn ước mơ gần gũi, vậy tại sao không trả Sơn về cho cô ấy? Sao muốn níu giữ để làm đau khổ cho Sơn?"

Cuộc đời em đã bị em gián tiếp và Sơn trực tiếp dự phần bẻ gãy. Noel cũng cùng số phận.

Nhưng dù tan nát mọi ước muốn từ đây thì em vẫn phải sáng suốt mà nhận định rằng, "Điều đáng ghê tởm hơn hết là nắm níu làm phiền não cho một người không có chút lòng thương -dù là thương xót- cho mình."

Trong đêm vắng ở Nha Trang, em quyết định sự từ bỏ. Em không làm cho Sơn hạnh phúc, đưa con lại là một bận_bịu ghê gớm trên một thứ lương tâm bất đắc dĩ, thì thôi, sự rút lui lịch sự vẫn là điều đáng làm hơn cả. Bằng mọi giá, em phải nên đi ra khỏi cuộc đời Sơn từ nay.

Phần riêng Noel, xin để cho em nuôi nâng dạy dỗ nó đến ngày khôn lớn. Em hứa sẽ không để phiền chút nhỏ nào đến anh từ đây.

Bây giờ có một điều **rất thật về em** mà đã bao ngày Sơn muốn tìm biết. Đó là sự việc em vẫn còn say mê đường dài như con ngựa bất kham không hề biết mỗi vó câu vì những hang lỗ vương vào trên con đường nổi trôi của nó. Sự liên hệ với Sơn chính là một trong những hang lỗ ấy, làm sao có thể làm dừng bước chân em được?

Thôi vậy. Chúng ta không có nợ với nhau dù đã có duyên gặp gỡ. Em không buồn nếu hạnh phúc không đậu trên tay, mà chỉ tiếc rằng với lần duy nhất em muốn dừng lại như một người vợ trong đời sống Sơn thì lại không được.

Tuy nhiên em rất cảm ơn, bởi vì sự bạc bẽo của Sơn cũng là nguyên nhân lớn giúp em thoát ra ngoài những "hang lỗ" đã từng sa chân mắc phải. Từ đây em sẽ lao trở lại trên con đường thênh thang cũ với đứa con nhỏ. Và từ đây cũng không có điều gì làm sợ hãi cho em.

Em chào anh,

Thu Vân.

[]

(Tiếp bài 12)

[]